

GALAKTIKA

415. SCI-FI // FANTASY // WEIRD

ALEKSZEJ
GRAVICKIJ

JACK
VANCE

HUSZÁR // VALLEJO
// BOJTOR // SURUGIU
// DÖMÖTÖR // SIMPSON

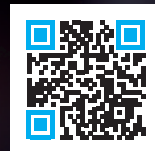
GALAKTIKUS ÜTKÖZÉSEK

AZ ŐSROBBANÁS VALÓBAN MEGTÖRTÉNT?

GYILKOSSÁGRA PROGRAMOZVA

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

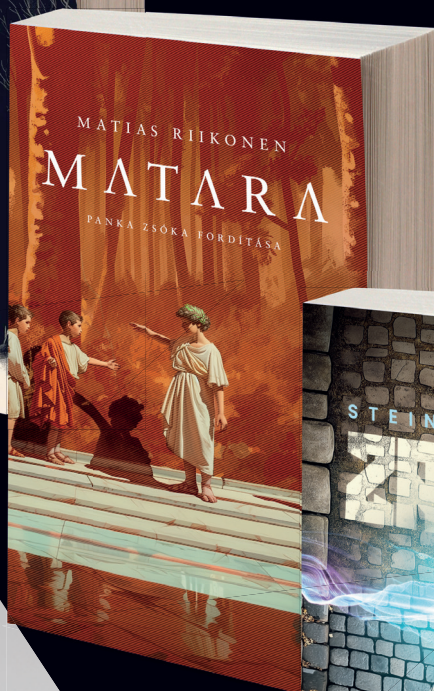
ELŐFIZETŐKNEK
**CSAK
1490 Ft**
HAVONTA

ÁRA: 1995 FT // 8 €

KÜLÖNLEGES TÖRTÉNETEK EURÓPAI SZERZŐKTŐL!

Co-funded by
the European Union

RENDELJ MEG ITT:
WWW.GALAKTIKABOLT.HU

BORISZ, a ciklon ámokfutása szeptemberben Európa nagy részét felforgatta, különösen a kontinens középső részét viselte meg az ítéletidő. Rettenetes anyagi károk keletkeztek, emberi életek mentek tönkre, sőt vesztek el az elemek oktalan pusztításában.

A hosszan tartó égi háború csak egyvalamit nem befolyásolt, a még hosszabb ideje tartó földi háborúskodást, ami tőlünk szintén nem messze zajlik. Ott egy másik, hasonlóan oroszos nevű bajkeverő, bizonyos Vlagyimir okoz rengeteg szenvedést, kárt és bánatot.

Ez a két dolog óhatatlanul párhuzamokat szült a fejekben, valamint egy felismerést, amit szeretnék továbbadni más, gondolkodó embereknek. Arra jöttem rá ugyanis, hogy hiába ágálunk és siránkozunk a szörnyű pusztítások és rémtettek ellen, egyvalamit nem szabad elfelejtenünk. Borisz mi magunk vagyunk. Ha az emberiség nem fosztogatja és mérgezi nyakló nélkül a természetet, ma nem állnánk tehetetlenül a globális felmelegedés egyre drámaibb következményei előtt. És ahogy Borisz nekünk köszönheti létrejöttét, úgy mi magunk vagyunk Vlagyimir is (de ugyanazzal az erővel mondhatnák más V betűs neveket, vagy vehetném sorra az egész ábécét), hiszen egy alapvetően demokratikus berendezkedésű világrendben mi mindannyian felelünk azért, kiket helyezünk saját fejünk fölé döntési pozícióba, kiknek a kezébe adjuk az életünket.

És elsősorban a fantasztákon kérem számon: hová lettek ragyogó jóslataik az egyetértésben fejlődő emberiségről, a minden problémát leküzdő tudományról, a világbékéről? Hol a repülő autóm? És nem utolsósorban, hol az időjárás-szabályozás? Mert amíg mi, írók és olvasók évtizedeken át ilyen jövőről álmodtunk, addig valami egészen más épült fel (vagy rombolódott le) körülöttünk, amire csak későn eszméltünk rá, talán túl későn. Hogy Cserna-Szabó Andrást idézzem – pontatlanul –, szívünk helyén épült fel a Halálcsillag.

Ideje elgondolkodni, beülünk-e X-szárnyúinkba, hogy protontorpedóinkkal szétrobbantsuk a közöny őrállomását.

Németh Attila
irodalmi szerkesztő

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**

(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**

(tudomany@galaktika.hu)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna**

Kommunikáció: **Goda Mikolt Hanna**

tel.: **06-70/944-8181** (kommunikacio@galaktika.hu)

Terjesztés és adminisztráció: **Molnár Andrea**

(terjesztes@galaktika.hu)

Szerkesztőségvezető: **Polonkai Tamás**

(szerkesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató/címlap: **Varga Balázs**

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI:

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézetének tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, úrkutató, a Nemzetközi Asztronautikai Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar Scifitörténelmi Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János Számítógép-tudományi Társaság

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: **06-1/457-02-50** // Nyitva: **H–P 10–16 óra között**

Kiadó: **Metropolis Media Group Kft.**

Felelős kiadó: **a Kft. ügyvezető igazgatója**

Terjeszti országosan a Lapker Rt.

Nyomdai előállítás: **Gelbert Eco Print** // www.gelberteco.hu

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, Platinakártyával, partneri kedvezményekkel) **17 880 Ft (1490 Ft/hó)**, csoportos beszedési megbízással: **1490 Ft/hó** // Galaktika XL (12 Galaktika XL, Gyémántkártyával, partneri kedvezményekkel): **29 880 Ft/év (2490 Ft/hó)**, csoportos beszedési megbízással: **2490 Ft/hó**

Partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **K&H Bank Zrt.**

10403181–50526767–88671008 vagy rózsaszín postautalványon a **Metropolis Media Group Kft, 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni a kedvezményezett nevét és postázási címét!

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető a **Pannonia Könyvesboltban: www.pannonia.ca** // e-mail: info@pannonia.ca

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

TÁMOGATÓINK:

Petőfi
Kulturális
Ügynökség

Támogatja
a Magyar Kultúráért
Alapítvány

NOVELLÁK

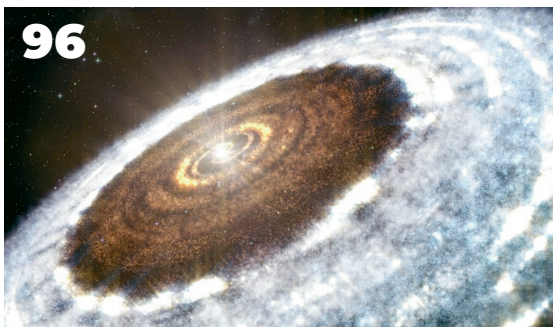
- 6 Huszár Karina:** Neked az urad vagyok, az embernek pedig az istene (befejező rész)
- 30 Alekszej Gravickij:** A dolgok
- 40 Susana Vallejo:** Bosszúm csak idő kérdése
- 52 Bojtor Iván:** Visszatérők
- 62 Jack Vance:** Világok Álmodója
- 84 Liviu Surugiu:** Mart Senson és az álmok
- 92 Dömötör László:** A titkos recept
- 106 Helen Simpson:** Kísérlet holtakkal

CIKKEK

- 26 Fókusz
- 37 Zöld jövő
- 38 Színház
- 50 Film
- 60 Intelligens dizájn
- 81 Zöld jövő
- 82 Zene
- 90 Obszervatórium
- 96 Planetológia
- 98 Képregény

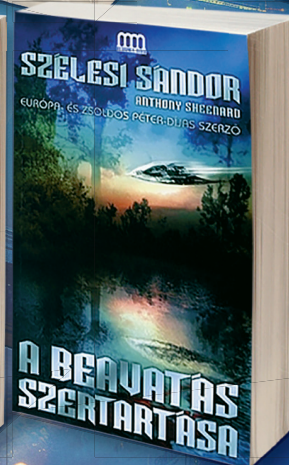
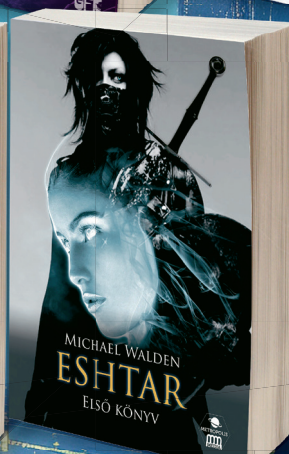
GALAKTIKA XL

- 115 Bevezető
- 117 John Russell Fearn: Bolondok menedéke
- 200 John Russell Fearn-életrajz

26**37****50****81****96**

KUCKÓZZ BE HAZAI SCI-FI KÖNYVEKKEL!

VÁLASSZ 3 KÖTETET MOST CSAK 6990 FT-ÉRT!

AZ AKCIÓ IDŐTARTAMA: 2024. OKTÓBER 1–31.
WWW.GALAKTIKABOLT.HU

AZ ŐSROBBANÁS VALÓBAN MEGTÖRTÉNT?

Lior Shamir, a Kansasi Állami Egyetem informatikaprofesszora szerint nem volt ősrobbanás. Azzal érvelt, hogy a fény fotonjai elveszítik energiájukat, ahogy a tér hatalmas távolságait megteszik.

Ezt az évszázados „fáradt fény”-elméletet először Fritz Zwicky csillagász vetette fel 1929-ben, hogy megmagyarázza a távoli galaxisok vöröseltolódásának megfigyelését.

Szerinte a világegyetemnek statikusnak kell lennie, nem pedig gyorsuló ütemben tágulnia, mivel a fény az idő múlásával energiát veszítene, ahelyett, hogy a galaxisok közötti mozgást mutatná.

A James Webb Űrtávcső felvételei egy csemmőkorú univerzumot mutattak volna, miközben a világegyetem legkorábbi napjaiba pillantottunk be, ehelyett „nagy és érett galaxisokat” kaptak lencsevégre. Ha az ősrobbanás úgy történt, ahogy a tudósok gondolják, akkor ezek a galaxisok idősebbek, mint maga az univerzum.

Az azonban kétséges, hogy más tudósok egyetértene-e Zwicky elméletének újbóli bevezetésével. Például, ahogyan a csillagászok már korábban is állították, a távoli objektumok homályosabbnak tünnének, ha a foton energiája csökkenne. Eddig még nem figyeltük meg, hogy a fotonok elveszítenék energiájukat az űrben való utazásuk során.

A FÉRJÉHEZ visszatérve ismét a megszokott mókuserékben találta magát. Szétfolytak a gondolatai körül a hírekben hallott hazugságok, és a róla vetített elferdített hírek egyetlen hajsza sem akadt fent a hálón, ami az agya köré szőtte magát. Szüksége volt egy kis időre, mire tudatosodott benne, hogy a kamerák kiszálltak az életéből, és már szabadon beszélhetett Petyával. Amikor ezt a lelke és a gondolatai is megértették, elkezdett mesélni. Mindent elmondott, ami igaz volt. Úgy érezte, hogy már nem fél semmitől, a kudarc és a lebukás víziója sem volt annyira borzalmas gondolat, mint maga a valóság. Egyedül attól tartott, hogy túl későn találta meg a bátorságát, és a Kör már nem fogja felé ismét kinyújtani a kezét. Ezért aztán úgy döntött, hogy ő lesz az, aki megteszi az első lépéseket.

Férjével együtt tovább folytatták a lázító röplapok szétszórását, terjesztését. Minden lehetséges tüntetésen részt vettek, és szót emeltek az igazság mellett. Izabella érezte a radikalizálódás hullámain a levegőben. Mintha csak vér cseppent volna a cápákkal teli medencébe, úgy zakatolt a lelke az igazságért és a változásért. Hirtelen minden vissza akart állni a régi kerékvágásba, mintha semmi sem történt volna. Izabella azonban foggal-körömmel küzdött ez ellen.

Reggel a megszokott időben megjelent a munkahelyén, de az utolsó pillanatban úgy döntött, hogy nem veszi fel a munkát. Sarkon fordult, és egészen egyszerűen elsétált. *Nem lesz többé a rendszer rabszolgája.* Ennél többet már nem tudnak tőle elvenni, úgy érezte, hogy nincs veszítenivalója.

Hazafelé sétálva megszólította a munkásokat, és mesélni kezdett nekik. Elmondott mindent, ami vele történt, egyesekkel hosszabb időre szóba elegyedett, másokra pedig csupán rákiáltott, hogy végre ráeszméljenek

MICSODA MEGRÁZ-
KÓDTATÁS EGY
TERMÉSZETES SZÜLÉS AZ
ORVOS SZÁMÁRA! SOHA
EGYETLEN FÉRFINAK SEM
LENNE SZABAD HASONLÓ
ÉLMÉNYT ÁTÉLNI!

HUSZÁR KARINA (BEFEJEZŐ RÉSZ) NEKED AZ URAD VAGYOK, AZ EMBERNEK PEDIG AZ ISTENE

a képmutató és hamis világra, amiben szerencsétlen életüket tengették. Az emberek cserébe kikerültek és rosszszerűen bámultak rá, látta a szemükben, hogy bolondnak nézik, megvetik és félnek tőle, rettegnek attól, hogy bajba keveri őket a zavarodott viselkedésével. Valóban örülnék érezte magát, de egyben mámorítóan felszabadító érzés is tombolt az ereiben.

Ezek után többé nem járt be dolgozni, nem törődött a pénzzel, sem az esetleges büntetéssel. A pusztá hangjával és jelenlétével szervezett tüntetéseket. Hergelte a tömeget, és borzalmas tettekre buzdította őket. Petya nem tudta érzelmileg követni. Izabella egyre veszélyesebb és egyre hangosabb szószólóvá vált, ami férfi nyugodt természetével nem fért össze. Ennek ellenére egyetlen percre sem hagyta magára a nőt. Izabella az utcán, Petya pedig az online térben indított hadjáratot az igazság mellett.

Mielőtt Izabellát kiválasztották volna a Termékenységi Központban való szereplésre, úgy tűnt, hogy az utcai tüntetések nyugodt mederben folynak, észrevétlenek maradnak a hatalom számára. Valami azonban átkapcsolt az emberek fejében. A tömeg dúsult és egyre sűrűsödött, felfújták magukat, mint a harcra kész bikák. Ami igazán megdöbbentő volt, hogy úgy tűnt, a hálózaton is merészebbé váltak az emberek, és ahogy a kis patak egyre inkább heves folyóvá duzzad, úgy mertek egyre többen az ügyük mellé állni.

– Látod ezt? Izabella, nézd, ezt nem fogod elhinni! – Petya szinte ugrándozott izgatottságában.

Hórusz épp közönyösen hajtogatta a kézzel írt legfrissebb röplapokat, amiken olyan mondatok álltak, mint „A Te méhed az én méhem is!” vagy „Jogom van a gyerekekhez!”; illetve: „El a kezekkel a gyerekeinktől!”. Izabella összerendezte az elkészült iratokat, és még az egyik papírlapra bökkve hozzátette: ↪

– Ide kellene valami frappáns rajz. Valami megdöbbenő. Mondjuk, ahogy kitépik egy nő kezéből a gyermekét. Ki tudsz találni valamit, ugye?

Az android bólintott, és már neki is látott a megosztó illusztrációnak.

– Mondd, mi történt? – kérdezte Izabella a férjét, mert hanghordozásából azonnal tudta, hogy valami egészen elképesztő hírre bukkant.

– A Kör megkeresett.

– Téged? Ez egészen biztos? – Összehúzott szeme kétkedésről árulkodott.

– Nem csak engem, téged is. – Petya feléje fordította a halvány kis képernyőt, amin betűk szaladgáltak le és fel. Izabella igyekezett kiszűrni a zajt, hogy a fontos, de rejtett információkra figyelhessen.

– Ez tényleg a Kör – állapította meg álmélkodva. – Sosem gondoltam volna, hogy a Központban történetek után még felkeresnek. – Megrázta a fejét. – Nem veszélyes ezt online intézni? Ez egy meghívás.

Petya a fejét ingatta.

– Mostanában nem figyelik ezeket az oldalakat, mintha az MI-k már nem tudnák kiszűrni a kormányellenes véleménymegmondókat.

– Ennek semmi értelme sincs. A Kör korábban sosem keresett volna meg a hálózaton keresztül.

– Pedig nézd csak! – Petya az ujjával előhívott egy új oldalt, ahol rövid keresgélés után meg is találta, amit szeretett volna. Egy hír volt arról, hogy a párton belül valaki szót emelt az *érdeskezők* szaporodási joga mellett. Izabella szeme elkerekedett. A férfi folytatta: – Nem tudom, hogy mi történt, de az online terek valósággal felrobbantak. Viták és ellenvélemények jelennek meg szerteszét, a kormánypropaganda már nem tudja elnyomni a szabad véleménynyilvánítást. –

Petya lehalkította a hangját, de a már-már gyermeki izgalom megremegtette azt. – Ebből forradalom lesz.

A nő a Kör üzenetére gondolt. Azt írták, hogy személyesen akarnak találkozni velük, és pár napon belül felkeresi őket egy android, aki ellátja őket a megfelelő információval. A levél említést tett Izabella fel nem használt ékszeréről, amiről rajta, és miután hazaért, a férjén kívül senki más nem tudott. Pontosabb információt nem tartalmazott a meghívás, ezért csendben vártak. Teltek a napok, de hiába voltak türelmesek, Hóruszon kívül egyetlen android sem környékezte meg a lakásukat. Egy hét múlva Izabella el is feledkezett a különös levélről, meggyőzte magát, hogy azt valójában nem a Kör küldte, csupán félreértés volt az egész.

Minden figyelmét lekötötte a tüntetés. Friss ellenállási hullám söpört végig a városban, és a régi energiák ismét felszabadultak, az emberek kinyitották a szájukat, és a tömeg elég nagyra duzzadt ahhoz, hogy az egyének félelme kellő mértékben lecsökkenjen, s így olyanok is kiálljanak a jogaikért, akiket korábban nem voltak képesek megmozgatni.

A tömeg éljenzett és énekelt, röplapok ezrei szálltak a levegőben, izzadságszag áradt a ruhákból. Esett az eső, és rájuk sötétedett, ahogy a főtéren felszólaló utolsó ember is otthagya a színpadot, de a hallgatóság nem széledt szét. Egységben maradtak, mintha csak attól féltek volna, hogy szétválva a farkasok könnyedén elharapják a torkukat. Izabella eggyé vált a tömeggel. Átszellemülten skandáltak, többen megfogták egymás kezét, és hagyták, hogy a festéket lemossa arcukról a meleg, puha eső. Bugyijáig nedves ruhájában Izabella nehéznek érezte magát, a lelke mégis táncolt és mosolygott, miközben bátorsága a többiekéből táplálkozva egyre csak nőtt és nőtt. Aztán a tömeg, mintha csak egy kollektív tudat

kimondatlan gondolatnyúlványa lett volna, egy emberként indult el a helyi Termékenységi Központ felé. Dühös kézmozdulatok, zajos csizmadobbanások kísérték a fáradt arcokat. Elegük volt, egyenlő jogokért kiáltottak, a hangjukat hallatták, és meg akarták mutatni, hogy nem lehet eltaposni őket.

Izabella nem sejtette, hogy merre vezet a túlfűtött bajtársi szellemiség, ami mocsárszerű mancsaival ragadta meg az embereket. Nem tudta, hogy mi mindenre lenne képes a benne szunnyadó, régóta kitörni vágyó fájdalom, de úgy érezte, bármit is követel tőle ez az éjszaka, meg fogja tenni.

Útközben felszedték a burkolatot, nehéz kövekkel, betondarabokkal betörték az épület előtt parkoló járművek szélvédőit, nem kímélték az ablakokat és a falakat sem. Jelszavakat skandáltak, miközben szitokszavakat festettek a Termékenységi Központ előtti utcák töredezett járdáira. Valaki tüzet gyújtott, és felmászott egy villanyoszlopra, hogy saját kezűleg zúzza szét a lámpát, sötétbe borítva a területet. Majd miután betörték a Központ kapuit és bedöntötték a területet védő magas kerítést, megjelentek a Tomok.

Éjfekete ruhájukkal beleolvadtak az esős éjszaka sötétjébe. Kifejezéstelen szemük emberfeletti tökéletességgel látta a Termékenységi Központot megrohmozó csőcseléket. Nem volt szükségük fegyverekre. Ők maguk voltak a fegyverek. Simogatni valóan helyes arcuk meg sem rezzent, amikor egyetlen könnyed mozdulattal kitörték az első tüntetők nyakát. A hangos roppanás és a nehéz testek rémisztő puffanása sikolyokat ültetett az emberek elméjébe. A dühös vadnál pedig csupán a rémült vad a veszélyesebb.

Pillanatok alatt örült káosz alakult ki, amint a Tomok módszeresen elkezdtek levadászni a tüntetőket. Kiáltások tornyosultak az ég felé, Izabella és Petya erősen markolták

egymás kezét, nehogy elveszítsék a másikat a kialakult felfordulásban.

– El kell tűnnünk! – kiabálta a férfi, de fogalma sem volt róla, hogy merre lenne érdemes menekülni. A tömeg kavargott körülöttük, a Tomok gyilkolták az ártatlanokat, ők pedig buborékok voltak a forrongó vízben. Az ár tovább sodorta őket a kegyetlen androidok felé.

– Ne engedd el a kezem! – Izabella görcsösen markolta férje karját, de az emberhullámok egyre erőteljesebben löködték és szorították mindkettejüket.

– Petya!!

– Izabella!!

Ekkor egy erős kéz megragadta a nő vállát. Petya szeme elkerekedett, rémület csillogott az esőtől áztatott arcon. Izabella abban a pillanatban teljes valójával átérezte, hogy mennyire szereti férjét, és mélységes fájdalmat olvasztott szívébe a gondolat, hogy meg fog halni. De a halál nem érkezett meg. A Tom megragadta a férfit is, és pár jól megtervezett, határozott mozdulattal maga után vonszolta a két kapálózó alakot. Arra eszmélt fel, hogy az őket kötülvevő tömeg eltűnt, és az android átható pillantással mered az arcukba, miközben két kezével mozdulatlan-ságra kárhoztatja őket. A sikolyok távolinak hangzottak, de nem haltak el teljesen. A hátuk egy mocskos falnak vetve, a gondolataik szépen lassan visszatértek a fejükbe, és nem értették, hogy még miért nem halottak.

– Ne féljetek, Anya küldött! – hangzott egyszer csak a hihetetlen mondat az android szájából.

Ellenállásuk enyhülni kezdett, és döbbent vette át a helyét.

– Anya? – kérdezte értetlenkedve Petya.

Az android bólintott.

– Úgy értesültem, hogy tájékoztattak titeket az érkezésemről.

↳

Mivel enyhült a gépezet szorítása a vállán, Izabella kiszabadította magát, de szűrős tekintettel meredt maga elé.

A férfi válaszolt:

– Kaptunk egy levelet, igen. De már hetekkel ezelőtt.

– Honnan tud a levélről? – kérdezte Izabella.

– Anya küldte. Ahogy engem is. Ne aggódjatok, tudom, hogy sokáig kerültük a hálózatot, de most már számunkra is biztonságos a használata.

– Na ez az, amit nem hiszek el – jegyezte meg csípősen a férfi.

Az android ráemelte kifejezéstelen tekintetét.

– Nem azért mentettem meg az életeteket, hogy órákon keresztül győzködjek aztán a birtokomban lévő információ hitelességéről. Tudjuk, merre van a lányotok.

Izabella szava elakadt, de Petya megszorította a kezét, és közel húzta magához.

– Ne dőlj be neki, kérlek!

– Nem érdekel az sem, ha a kormány áll mögötte.

– Képtelenség, hogy egy Tomot biztonságosan irányíthasson a Kör. Az egész rá van kapcsolva a hálózatra, amit a kormány felülbírál.

– Te mondtad, hogy mostanában a hálózaton is egyre több az ellenálló, lázadó hangvételű komment. Talán akkora ez az egész, amit már ők sem tudnak kordában tartani...

– Izabella, ránk küldtek egy egész android hadsereget. Legalább tíz ember kivégzésének voltam a szemtanúja az imént. Ez nem azt mutatja, hogy vissza akarnának lépni.

– Ha vissza akarjátok kapni a lányotokat, nincs sok időnk.

– Mégis, hogy a viharba lehetséges, hogy egy Tom a Körnek dolgozik? – szegezte az androidnak a kérdést a férfi, de nem várt igazából választ, a nő felé fordulva folytatta.

– Mindvégig dróton rángattak minket. Itt az ideje, hogy abbahagyjuk ezt az örültséget.

– Petya, azt mondta, hogy visszakaphatjuk a babát.

Izabella arca egyszerre volt végtelenül elkeseredett és reménykedő. A férfi tudta, hogy semmivel sem terelheti el a gondolatait a gyermek visszaszerzéséről. Soha.

– Mit kér Anya a gyerekekért cserébe?

– Aminek most szemtanúi voltatok pár perccel ezelőtt, az globális szintű jelenség. A Kör dinamikusan erősödött, mióta te megtörted a fogadott titoktartási szerződésedet. Igen, már online is jelen vagyunk, évek óta beépültünk a Termékenységi Központok vezetésébe és eljött az idő, hogy végre cselekedjünk. Sikerült kellő mértékben felbujtani a tömeget, hogy valós lépéseket tehesünk. De ehhez most kell cselekedni. Most, amíg tart az ellenállás, amíg tombolnak az emberek.

– Úgy érted, amíg az androidok halomra gyilkolják a tüntetőket?

A Tom ignorálta a férfi rosszmájú beszólását.

– Bevizlek titeket a Központba, elmondom, merre találjátok a gyermeket, akit kiszabadíthattok. De cserébe Anya azt kéri, hogy ezt itt – magára mutatott – csatlakoztassátok a központi szerverhez.

– Micsoda?

– Gondoskodom a bejutásról, de egyedül nem tudom felülrni a belém kódolt parancsokat. Nem árthatok kifejeletlen emberi lényeknek.

Mindketten döbbenet néztek az androidra. Agyukat még az átélt sokk miatt bennük dübörgő adrenalin uralta, képtelenek voltak egyenesen és logikusan gondolkodni.

– Arra kérsz, hogy ártsunk a gyerekeknek?

– Csak akkor lesz újra szabad az emberi faj, ha a Termékenységi Központok megszűnnek létezni. Ez az egyetlen esély az igazságos egyenlőségre.

Izabella megrázta a fejét.

– Ennek semmi értelme.

– Mint mondtam, a mai este globális szinten zajlik. Nem ti vagytok az egyedüli kiválasztottak, akik áldozatot hoznak a nagyobb jó érdekében.

– Nem pusztíthatjátok el a Termékenységi Központokat. Pláne nem világszerte. Ez lehetlenség és badarság lenne. – Izabella szavai összeakadtak, mintha csak lassan sikerült volna kihámozni saját épkézláb gondolatait. – Hiszen az ember nem tud önállóan gyermeket nemzeni.

– Ebben tévedsz. Anya is megtette. Ha egyvalakinek sikerült, másoknak is sikerülhet. Ez pedig az igazi túlélés záloga. És a szabadságé.

Petya a fejét csóválta.

– Örültség. Ebbe nem megyünk bele.

A Tom kihúzta magát.

– Ebben az esetben kénytelen leszek végezni veletek.

– Hó, hó, álljunk csak meg! Állj! – kiabálta egymás szavába vágva a két ember.

– Gondoljuk át ismét a dolgot! – javasolta Izabella, de tudta, hogy ebből a slamasztikából már nem mászhatnak ki.

– Nincs idő gondolkodni. – Az android kinyújtotta két kezét, és a két lüktető torokra szorult a marka. Az emberek kapalózni kezdtek, de a gépet ez nem hatotta meg. A szorítás egyre fájdalmasabbá vált, és választásuk nem lévén, beleegyeztek a tervbe.

– Figyelmeztetlek titeket, ha a terv bármely pontján szabotálni próbáljátok az eseményeket, azonnal végzek veletek.

– Azt mondtad, visszkapjuk a lányunkat. – Ez volt az egyetlen gondolat, ami a felszínen tartotta a nőt. A remény, hogy valami jó is formálódhat még ebből a rémálomból.

A Tom bólintott, majd sarkon fordult, és megindult a közelben lévő épület felé. Izabella és Petya tanácstalanul meredt egymásra, majd némán megindultak az android után.

A tüntetés sikolyai egyre hangosabbá váltak. Égett gumi és lőszer szaga töltötte be a levegőt. Az eső közben elállt, de a csizmájuk alatt vérrel kevert víz örvénylett, és halvány patakokban csordogált a csatornába.

A területi Megtermékenyítési Központ állandó védelem alatt állt. Negyedik generációs őrző-védő androidok biztosították a folyamatos biztonságot, és védtek az illetéktelen behatolók ellen. Akkor éjszaka mégis teljesen elhagyatottan állt az épület. A negyedik generációs androidok deaktivált állapotban, lógó fejjel meredtek maguk elé. A Tom és a két ember könnyedén, szabadon megközelíthette a létesítményt.

A hátsó ajtó zárva volt, de az android egyetlen könnyed mozdulattal arrébb lökte előtte heverő élettelen társát, és felfeszítette az ajtót. A behatolást jelző sziréna valósággal felrobbantotta az épületet, de pár másodperc múlva le is kapcsolt. Izabella és Petya értetlenül sodródtak az árral, és próbálták követni az android gyors és határozott lépteit.

– Tényleg van valaki, aki belülről dolgozik a Körnek.

– Maradjatok mögöttem! – jött az ellenkezést nem tűró utasítás az androidtól, mikor a folyosó másik végén egy ember jelent meg. Kezében fegyvert tartott, amivel gondolkodás nélkül lőni kezdett.

Izabella felsikoltott, Petya pedig megugrott, és biztonságba próbálta helyezni a nőt, nehogy őket találják el a golyók. Felesleges volt aggódnia, hiszen a távolból támadó férfi élete pillanatok leforgása alatt véget ért, a Tom nagy sebességgel rávetette magát, és kitörte a nyakát. A fegyvert Petyának adta.

– Még lehetnek ellenálló emberi lények az épületben.

– Az androidokat könnyebb a távolból befolyásolni, mi? – jegyezte meg csípősen Izabella. ↪

– Az emberi attitűdök gyakorta olvadnak össze a megváltoztathatatlan magsemmélyiséggel.

– Ahogy mondd – vont a vállát a férfi.

A folyosók végeláthatatlan, kanyargós rengetegébe mindketten beleszédültek, de a Tom, úgy tűnt, pontosan tudja, merre kell mennie. Még kétszer ütköztek ellenállásba. Az épületben bent rekedt tudósok, bábák össze voltak zavarodva. A többségük megmentőt látott a két embert kísérő androidban, hiszen az udvaron az ehhez hasonlatos gépek tizedelték a tüntetőket. Akadtak azonban olyanok is, akik rájöttek a turpisságra. Ám mivel a Termékenységi Központ teljes védelméért az androidok voltak a felelősök, az emberek ellenállása gyenge és könnyen kivédhető maradt. A Tom számára nem jelentett kihívást.

Izabellát és Petyát is elrettentette az előttük megállíthatatlanul rohanó, ember-testnek álcázott android kegyetlen és érzelemmentes előrenyomulása. Mindent és mindenkit kiiktatott, akiben az ellenállás legkisebb szikráját vélte felfedezni. Úgy tűnt, hogy az összes androidot előre kikapcsolták az épületben. Izabellának ez nem tetszett.

– Ki deaktiválta az őrző egységeket? – tette fel a kérdést, amint lihegve átléptek egy mozdulatlanul fekvő nővér androidot. Életelen szeme tágra nyílna kutatta a végtelent, szilikonos bőre kissé megereszkedett, ahogy a mimikát mozgató izmok nem kaptak megfelelő áramellátást.

– Mi – válaszolta a Tom, majd a kezükbe nyomott egy-egy oxigénmaszkot, és intett, hogy vegyék fel. Ezek után egyetlen jól irányzott lökéssel benyomta az előttük terpeszkedő széles fémajtót.

– De ezek a hálózatról kapták az információkat, nem? Nem értem, hogy

a Kör miként férhetett hozzá a forráskódjukhoz...

Nem érkezett válasz, a robot némán nyomult előre. Izabella nem akarta annyiban hagyni, de egy pillanatra kizökkentette a látvány, ami az ajtó mögött fogadta. A szerverteremben voltak. Zavaró forróság ömlött rájuk, fél pillanatig levegőért kapkodtak, majd gyorsan feltették a kezükben lógó maszkokat. Az android azt sem várta meg, hogy ajtónyitás előtt legyen rá idejük. Furcsa, állott szag és a léghűtők hangos zörgése fogadta őket. Plafonig kúszó vastag kábelek és tekervényes indákhoz hasonló vezetékrengeteg közt szinte teljesen eltűnő fehér szerverszekrények tömkelege sorakozott előttük.

– Ó, húha! – Petya csak ennyit tudott kinyögni a látványtól elalélva. Úgy érezte, mintha egy idegen bolygón vetette volna meg a lábát.

– Ha akkora befolyása van az ellenállásnak, hogy le tudja kapcsolni az androidokat a központi hálózatról – kezdett bele magához térve ismét a mondandójába Izabella, miközben megpróbált lépést tartani a Tommal –, akkor mi szükség van erre a felkelésre? Mi szükség van az emberi ellenállásra az utcán?

A nő ezúttal sem kapott választ. Tanácstalanul meredt férjére.

– Mi szükség van az emberek halálára? Vagy a Termékenységi Központ megrongálására?

Petya megvonta a vállát.

– Fogalmam sincs, de nekem ez egyre inkább nem tetszik. – Felemelte a hangját, és a kábeltengerrel küzdelmet vívó android felé fordult: – Arról volt szó, hogy a lányunkhoz viszel.

A Tom látszólag megtalálta, amit keresett. Kezével szétnyitotta a falon kúszó kábeleket, és tenyerét a falra tapasztva figyelt, mintha csak egy orvos hallgatná egy páciens szívdobbanásait.

– Az információt megkapjátok, miután elvégeztétek a feladatot. Biztosra kell mennünk, és nincs sok időnk. A rendszer érzelte ittlétünket, és már elkezdte előállítani a toxinokat.

– Toxinokat? Miről beszél ez? – Izabella arcára ijedség rajzolt mély barázdákat.

– Ebben a teremben nem tartózkodhat idegen. Legalábbis a megengedett minimális időkorlátot túllépve biztosan nem. A központ immunrendszere megtámadja, úgy, ahogyan a születésnél történik a behatoló anyákkal. Csak hogy ez a rendszer gerince, az egyik mellékág fontos központja. Ezt még hevesebben védelmezi, mint az embergyerekeket. Ezt a támadást maszkban sem fogjátok túlélni.

Az android felemelte a falnak támasztott kezét, és megmutatta a tenyerét. Az ellenálló, emberi bőrt utánzó műanyag borítás megoldadt, és szinte kikandikált az érzékeny fémváz.

– Azt javaslom, hogy ne nyúljatok semmihez.

Mindketten megugrottak, és döbbenet néztek egymásra. Egyre inkább azt érezték, hogy valami rendkívül veszélyes és ellentmondásos dologba csöppentek.

– Megtaláltam az egyik mellékér-hálózatot. Máris megszerez a csatlakozópont is. Meg is van. – Sérült ujjaival egy kis dudort tapintott ki a falon. – Gyertek közelebb!

Ezután szétnyitotta elől a zubbonyát. Jól kidolgozott férfi mellkasa volt. A mechanikus izmok élethűen duzzadtak a szintetikus bőr alatt. A tökéletes illúziót egy hosszú heg törte csak meg, ami az android kulcsfontjától egyenesen a köldöke felé húzódott. Nemrég bonthatták fel, maximum pár napja érte a műtét, amit kontár módjára varrtak csak össze. Még nem forrt össze teljesen a bőrszerű borítás. Ujjaival az android saját mellkasához nyúlt, és egyszerűen feltépte a heget.

Mélyen benyúlt a bőre alá, és rezzenéstelen arccal láthatóvá tette belső vázát, ahogy egy ember kibont egy narancsot.

Tudták, hogy amit látnak, az csupán egy szervetlen egység látszólagos sérülése, Petya mégis öklendezni kezdett, és Izabella is elfordult pár pillanatra.

A Tom saját bordái mögé fúrta egyre roncsoltabb ujjait, és egy fekete, gömb alakú tárgyat húzott elő. Vastagon borította az android testnedve, amitől az fémesen csillogott. Egy hajszálhoz hasonló, vékony vezeték indult el belőle, és tűnt el a bordakosár mögött. Az android az emberek felé nyújtotta a tárgyat.

– Ez egy merevlemez. A központot az erős tűzfala miatt csak közvetlenül, fizikai támaszdással lehet károsítani. Én ezt nem tudom megtenni a programozásom miatt. – Akkor vették észre, hogy a fekete gömbből egy másik szál is kilógott. Ott tekergett a levegőben, mint egy halvány kis kígyó, ami arra vár, hogy rácsavarodhasson első áldozatára. Ezt finoman a másik tenyerébe helyezte, és Petya felé nyújtotta. – Csatlakoztassa! A többit elintézem.

Az emberek egymásra néztek.

– Mi ez az egész?

– A vírus bennem van. Így tudom csak bejuttatni a központba.

– Mégis mi fog történni, ha csatlakoztatjuk ezt a... micsodát? – kérdezte a férfi.

– Azonnal megtudják hol találják a lányukat, és valóra válik az álmuk is. Az összes ember egyenlő eséllyel indul majd az életben. De nincs sok idejük, ha a ruhájukon átmarja magát ez az anyag...

Petya nem várta meg, hogy az android befejezze a gondolatot, mert lenézett a földre, és meglátta, amint saját cipője talpa is szépen lassan elkezd lebomlani. Gondolkodás nélkül kivette a Tom kezéből a gömböt, ↵